

BOHYNĚ OSUDU

ZE SALONU

d'Amour

ANNA JANSOON

Anna Jansson

BOHYNĚ OSUDU

ZE SALONU
d'Amour

The Goddess of Fate at Salon d'Amour

© Anna Jansson 2014, by Agreement with Grand Agency, Sweden,
and Andrew Nurnberg Associates International Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Adriana Kubrychtová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-245-8 (pdf)

Anna Jansson

BOHYNĚ OSUDU

ZE SALONU
d'Amour

Přeložila: Adriana Kubrychtová

*Věnováno Janu Keithovi –
zakladateli a mistrovi sítkové rétoriky*

*Je velká škoda, že všichni,
kteří skutečně vědí,
jak by se měl řídit stát,
jsou zaneprázdněni řízením taxi
a stříháním vlasů.*

George Burnes

Jsme dobře připraveni

Salon d'Amour se nachází na náměstíčku Södertorg ve Visby. Stačí vejít opevněním z kamenných hradeb na náměstí, projít kolem stánku s párky a hned ho uvidíte. Všimnete si cedule ve tvaru srdce s názvem salonu, která se po setmění rozsvítí tmavě rudě.

Prostory salonu jsem koupila od jednoho staršího pána už před sedmi lety, ale vůně pomády na vlasy z předchozího kadeřnictví je tu cítit pořád. Je to krásný útulný salonek se dvěma vínově červenými koženými kadeřnickými křesly a tapetami s motivem růžiček z přelomu století.

Čtyři obrazy na zadní stěně, které jsem sehnala v bazarech a na aukcích, vytváří sérii motivů z doby před první světovou válkou. První z nich zobrazuje muže s huňatým knírem v uniformě s šavlí, líbajícího svou ženu na rozloučenou. Následuje moment z války, kdy muž s obvázanou hlavou opouští válečné pole jako hrdina. Na třetím obraze je voják, navracející se

z války, jak objímá svou ženu. Žena drží v náruči dítě. Poslední obraz ukazuje oba manžely s dalšími dětmi v altánu obklopeném šeríky. Přála jsem si, aby příběh skončil šťastně. Šťastněji než ten můj.

Traduje se, že přímo v tomto domě, který byl holičstvím už v dobách středověku, si nechal upravit vousy dánský král Valdemar Atterdag, když roku 1361 pořádal loupežné tažení na Visby. Při pohledu z velikého okna salonu vidím přesně místo, kde válečníci prorazili kamennou hradbou do města.

Jako připomínka onoho hrůzného dne, kdy dánská armáda povraždila osmnáct set gotlandských zemědělců, byl odstraněn každý druhý kámen na hřebenu hradeb. Říká se, že se zem zbarvila do červena až k přístavu, kolik krve bylo prolito. Moji teorii o tom, že Valdemar se tady nechal ostříhat, nevyvrací nic kromě faktu, že kdyby byl holič Gotlandčan a měl ostrou břitvu, byl by dánský král o hlavu kratší.

Tolik o místě, kde mám salon. Pokud máte náhodou cestu kolem, jste srdečně zváni. Než na vás přijde řada, pohostím vás čajem s mátou a bezem z mé zahrádky. Budu vás pozorovat v zrcadle, abych přišla na způsob, jak vám nejlépe pomoci. Moje nůžky jsou jako kouzelnická hůlka. Pokud si budete přát naprostou proměnu, s barvami dokážu všechno. Jakmile usednete do křesla a já přes vás přehodím plášť, už vím, co vám navrhu. Napřed se ale vždycky zeptám: „Co pro vás mohu udělat?“ A tím nemyslím jen váš účes. Myslím

tím: „Co pro vás mohu udělat ve vašem životě?“ Mám tu dvě křesla a věřte mi, nikdy není náhoda, vedle koho se posadíte. Naopak, je to přesně určeno. K tomu se ještě vrátím.

Můj salon navštěvují tři typy zákazníků: *Běžní zákazníci*, kteří si chodí nechat zastříhnout vlasy. *Narcističtí zákazníci*, kteří se utápí v odrazu zrcadla nebo v sebelítosti. A pak *sklíčení zákazníci*, kteří přijdou s prosbou: „Předělejte mě.“ Častokrát mě přepadne pocit, že mluvím o celém svém životě. Nechat si udělat nový účes a obarvit se na červenou často znamená zoufalý pokus o nový začátek nebo lepší single život. Říkám: *možná lepší život*. Ale to je na delší povídání.

Samozřejmě ke mně chodí i zákazníci, které nelze zařadit do žádné z těchto kategorií – systém je ve vývoji. Neplánovaná nebo dokonce nouzová návštěva by potřebovala vlastní kategorii. Třeba minulý týden: po rozlučce se svobodou chtěl zákazník přebarvit vlasy na cokoliv, s čím by se mohl ukázat v zasedací místnosti finanční firmy AB Finans. Křiklavě zelená rozhodně není barva, která přesvědčí o schopnosti starat se o vaše peníze.

„Ahoj, tak zítra!“ zavolám na kolegu Rickyho, který mě poprosil, jestli by nemohl skončit dřív, aby stihl lekce pole dance. Právě uklidil toalety a místnost pro personál. Já dělám svoje kolečko s koštětem, zametu zbytky všech

vlasů a prach dnešního dne. Umývám hřebený a připravuji vozíky s potřebami na zítřek. Utřu stoleček na kávu a dosypu do košíku šafránové krekry. Zásilku s parukami a příčesky, která dnes přišla, vybalím a paruky rozvěším do maličké zkušební kabinky. Jedna z mých zákaznic má brzy podstoupit chemoterapii a já jsem ráda, že právě její paruka už přišla a je vážně kvalitně vyrobená. Doručili i část materiálu na prodlužování vlasů. Ricky si myslí, že je na čase, abychom s tím začali. Dost se o tom naučil v kadeřnické škole.

Pomalů budu zavírat. Při počítání kasy mám na jednu divný pocit, jako by mě někdo pozoroval. Za oknem se mihne obličej. Měla jsem si pořídit alarm. Vždycky, když jde člověk domů s penězi, existuje riziko přepadení a okradení. Jsem přesvědčená o tom, že už pouhé držení těla odhaluje, jestli jde člověk domů s dvaceti tisíci v kabelce nebo s pár korunami. Ale alarm je dost nákladný a já jsem se vždy dokázala vykecat i z dost podivných situací. Talent komunikace a porozumění se v mé profesi neustále zdokonaluje. Člověk se skutečně naučí komunikovat se všemi možnými druhy lidí. S vesničany vesnickou hantýrkou, s popeláři o latríně a s učiteli v latině. Kadeřníci jsou podceňovanou skupinou, především jako velvyslanci světového míru. Měli by být zaměstnaní namísto politiků, kteří se nikdy nenaučili naslouchat.

Jako šedý stín v dešti se za oknem znovu mihne obličej. Mžourám skrze tabuli okna a snažím se v soumraku zachytit nějaký detail. Vtom se za dveřmi objeví

beztvará postava. Rozeznám tmavé oblečení s kapucí přes obličej. Dostanu samozřejmě strach. Jsem v salonu úplně sama. Tmavá postava se vkrádá do dveří, které jsem nestihla zamknout. Stihnu se bokem opřít o šuplík kasy, zavřít jej a vystrašeně zastrkuji klíček do kapsy v zástěře. Oči plné zoufalství se zpod kapuce setkají s mýma. Okrade mě o dnešní tržbu, stihnu si ještě pomyslet. Mám u sebe celkem dost peněz.

Hlavou mi proběhnou útržky z děsivých detektivek. Připoutá mě k židli, pusou mi zalepí páskou, nebo mě zaroluje do koberce a postaví hlavou dolů do kumbálu? Slyšela jsem o případech, kdy se lidé zatočení v koberci hlavou dolů našli, až když na ně upozornil zápach hniloby, takový ten pach smrti. Pokud se vůbec našli. Možná člověka i s kobercem vyhodí do kontejneru a všechno se pak odveze na pevninu, kde se odpad rozemele na topivo. V tom případě si raději vyberu přivázání k židli. Ale co pak uděláte, když vám poteče z nosu a ruce máte svázané za zády? Popotahovat tak dlouho, dokud to bude stejně jedno a z nosu vám poteče dál? A pak kolemjdoucí přivolá policii, která se tu objeví s novinářkou Jonnou, která cvakne před očima, oslní vás blesk a budete zvěčněni na první stránce ranního plátku s nudlí až k bradě? Tak to by bylo dost trapné. Tohle všechno mi ještě stihne problesknout hlavou.

Ještě než se vetřelec několika kroky přiblíží a promluví, stihnu si všimnout kabelu se zástrčkou, který mu trčí zpoza ramene.

„Musíš mi pomoci!“ ozve se ostrý chraplavý hlas jako ptačí skřek. „Prosím, zaplatím, kolik budeš chtít!“

Teď už to nevypadá na přepadení, ba naopak. Podle hlasu poznám, že jde o maskovanou ženu, která očekává, že já připravím o peníze ji. *Zaplatím, kolik budeš chtít...* To zní spíš jako výhra v loterii.

„Jak moc je to zlé?“ zeptám se a opatrně se přiblížím, abych se podívala.

„Příšerné, Angeliko, naprosto příšerné!“

Rychlým pohybem ruky si stáhne kapuci a odhalí kudrnaté šedohnědé hnízdo a v něm zacuchanou foukací kulmu. Poznávám Rut, moji stálou klientku od policie, která je teď připravená zaplatit cokoliv. Vypadá jako elektrický robot, který právě běží na baterky. Začnu opatrně vymotávat trčící konec kabelu. Vysvobodit ji ze zamotané kulmy trvá dobrých čtyřicet minut, ale Rut je štěstím bez sebe.

Za každého zákazníka, který řekl: „Angeliko, zachránila jsi mi život!“ mám ve svém červeném diáři čárku. Za posledních sedm let to dělá 43 čárek, tedy 43 zachráněných životů. To není vůbec špatné číslo! Skoro stejně dobré jako skóre hasičů. Jen potvrzuje důležitost kadeřnického řemesla. A také to poukazuje na nutnost zavedení nové kategorie pro zákazníky s akutními problémy. Asi bych ji nazvala *výjimečné případy*.

Norny nenápadně předou

„Už se chápeme?“ ptám se Rickyho následující ráno. „Čtyři hlavní skupiny jsou: B jako běžný zákazník, N jako narcista, S jako sklíčený a konečně V jako výjimečný případ. V diáři kategorii upřesníš zkratkou. Pokud jde o zákazníka, který potřebuje pomoc s láskou, přidáme srdíčko.“

„A to víme jak?“ ptá se Ricky bez většího zájmu, ve který jsem tajně doufala.

„Jednoduše se ptáš. Samozřejmě, že diskrétně. Ze získaných informací si to už dáš dohromady. Vždycky jde udělat nějaký závěr. Jako kadeřník máš možnost sledovat životní osudy a příběhy lidí a často i několika generací. Tu a tam se něco dozvíš a někdy bývají rozhovory velmi důvěrné. Tím získáš cenné zkušenosti a znalosti o životě. Mým úkolem je vést lidské osudy. V Salonu d'Amour se zákazníci mohou spolehnout na mou mlčenlivost. Všechna tajemství zůstanou u mě. U nás v salonu mohou zákazníci mluvit o čemkoli a cítit, že jsme tu pro ně.“

„Vím, že to nejsou jen takový řeči, hned první den jsem podepisoval dohodu o mlčenlivosti. Ale stejně moc nepobírám to s těma čísly v diáři.“

„Do srdíčka v diáři napíšeš číslo, které označuje stupeň naléhavosti od 1 do 5. Pětka znamená zoufalou potřebu lásky, kdežto jedničky to zvládnou samy, když je správně nasměruješ.“

„Takže B5 neznamená sázku na koně, ale běžné stříhání se zoufalou potřebou sexu,“ shrnuje Ricky.

„Skoro, ale sex je někdy jenom sex. Myslela jsem spíš lásku.“

Jak vám už asi došlo, kadeřnictví je výnosná zástěrka pro mou hlavní činnost. Můžete ji chápat jako terapii nebo vztahové koučování. Jeden čas jsem dokonce uvažovala o tom, že si na vizitku napíšu *Kadeřnice a intuitivní terapeut*. Ale chtěla jsem se vyhnout tomu, aby jako intuitivní brali zákazníci moje stříhání. Mám totiž skvělé vzdělání a diplom. Jak by asi vypadal svět plný intuitivních srdečných chirurgů, intuitivních pilotů a elektrikářů, kteří by spojovali dráty podle citu?

Souhlasím s vámi. Člověk musí vědět, co dělá. Jediný, kdo si v dnešní společnosti může dovolit být intuitivní, je snad burzovní makléř – ale kolik užitku z toho máme my, obyčejní lidé? Na stáří bych měla větší jistotu, kdybych si svoje naspořené peníze schovala pod postel do krabice od bot. Přemýšlím o investici do slepic a bramborového pole, abych ve stáří nestrádala hladu. Ale to není to, o čem jsem s vámi chtěla mluvit.

Chtěla jsem mluvit o tom, co ode mě jako moji zákazníci můžete očekávat. Pokud se vyznáte v nordické mytologii a slyšeli jste o věštbě noren, tak víte, co norny jsou. Tyto tři bohyně osudu, Urd, Verdandi a Skuld, předly vlákna života. V souladu jedna s druhou rozhodovaly, která životní vlákna se spletou ve společný

osud a která se jen budou míjet jako lodě na nočním moři. A přesně tohle dělám já a moje dvě sestry. Mám větší ambice než vás jen skvěle ostříhat, chci se s vámi setkat. Je to právě setkání s druhým, při němž se utváří naše já. Jen tak se můžeme vyvinout v naše nejlepší potenciální já – a nebo také v trosku, pokud to jde špatně.

Urd, Verdandi a Skuld znamenají minulost, přítomnost a budoucnost. Norna je jak dobrá, tak zlá – takže žádný anděl. V tom si musíte udělat jasno. Následuji zákony svého srdce. Mým úkolem je naslouchat. Naslouchám tak dlouho, dokud nepřivolám vaše potřeby. Všechny odpovědi a řešení už znáte. Většinou jen stačí se zeptat: „Jak to myslíte?“ Poslouchám pak vaše závěry a rozhodnutí, co dělat dál. V této fázi má většina nerozhodných lidí tendenci se zaseknout. A právě v tu chvíli stačí je mírně popostrčit správným směrem nebo, jak říká můj kolega Ricky, „nakopnout do prdele“.

Nemyslete si, že si všichni lidé nechají v záležitostech lásky pomoci. Naopak. Skupina narcistických zákazníků je plná trpitelů a martýrů, jejichž celá existence stojí na tom, jak zle je s nimi zacházeno, jak jsou využíváni nebo ignorováni. Asi jste si všimli zákazníka, který právě přišel a posadil se do křesla. Vyhublý muž s polodlouhými rozčuchanými vlasy a velkou hlavou, kterou se mu nedaří udržet vzpřímeně. Na sobě má sepranou modro-bíle pruhovanou košili, kterou nosí snad už od výprodeje koncem 70. let, a vytahané džíny z laciného katalogu. V diáři je pod kategorií N5. Narcista se zoufalou potřebou lásky. Ještě to sám netuší,

ale od teď může být jeho život mnohem lepší. Jmenuje se Gunnar Wallén a pracuje jako moderátor Rádia Gotland.

Kolem úzkého krku mu sepnu klipsnou plášť a za krkem ho zavážu.

Gunnar je naštvaný, že musí po svých spolupracovnících každý den umývat hrnečky, a také kvůli tomu, že jeho kolegové ušpiní celou linku. Správně pochopím, že v jeho popisu práce není ani slovo o tom, že po nich má uklízet, ale že si to trpitelsky sám vzal na starost.

Někteří kolegové se pokoušeli si svoje hrnečky umýt sami, ale to nebyly umyté pořádně. Když se sportovní reportér snažil utřít linku utěrkou, dal mu Gunnar pořádnou přednášku o tom, jak se to má dělat správně.

Všimnu si, jak se Ricky schovává za závěsem do naší místnosti, kde si o pauze dáváme kávu. Poslouchat jednu Gunnarovu stížnost za druhou je o to těžší. Ricky totiž za závěsem drží v ruce sítko na čaj, takové to kleštičkové, které po zmáčknutí rukojeti rozevře kulatý zásobník na konci. Ricky otvíráním a zavíráním napodobuje pusu. A dělá to přesně do rytmu Gunnarových prodlužovaných samohlásek: *Nádobí myju jenom jááá. Jenom jááá utírám linku. A poděkuje mi za to někdo???*

Jak už zaznělo dříve, Gunnar patří do kategorie N5, což je pro nornu ta největší výzva. Dneska si Gunnar stěžuje víc než obvykle. Jemně mu masíruji ztuhlý krk i pokožku hlavy, aby se trochu uvolnil. Moji zákazníci

masáž hlavy zbožňují. I Gunnar si ji užívá, ale raději by přešel přes žhavé uhlíky, než aby to přiznal. Pravděpodobně se ho nikdo nedotýkal už několik let, tedy kromě mě a jeho zubaře. Při odchodu se na mě maličko usměje a poděkuje. A v tom jakoby svitla byť malá naděje, že mu jednou životní partnerku dokážu najít.

Rickyho jsem zaměstnala docela nedávno. Moje sestra v Hemse stříhá jeho maminku, která se nedávno zhroutila. Po pětadvaceti letech dohadů s Rickym už to psychicky nezvládla a dostala záchvat. Se záchodovou štětkou hnala Rickyho několik bloků a hnala by ho dál, pokud by je neviděla Vera.

Ricky se doteď nenaučil čistotě a nikdy taky neměl žádný dlouhodobý vztah. Mým úkolem je pomoci mu si uvědomit, z jakého důvodu to jde do kyttek. Pracujeme na tom. Imitace Gunnara se sítkem je sice vtipná, ale jak jsem pochopila, právě takováto představeníčka způsobila, že jeho matce povolily nervy a vyhodila ho. Je spisovatelkou detektivek a taky trochu královna dramatu.

Ricky je šikovný kadeřník, ale v mama hotelu žil až příliš dlouho. Do smlouvy jsem proto připsala, že za úklid toalet a naší místnosti, kde míváme pauzu, zodpovídá on. Není hloupý, je jen líný. Úklid zvládl naprosto bez problémů, protože ve smlouvě také stojí, že pokud nebude dělat svou práci, nedostane zaplacen. Takže tohle mu došlo. Vycházíme spolu dobře a profesně se doplňujeme. Ricky se nebojí zkoušet nové věci a já mám zase zkušenosti.

Ve Visby žiji celý svůj život. Brzy mi bude 48 let a kadeřnický salon mám už sedmým rokem. Rickymu bylo nedávno 25. Je hubeňoučký jako kravata z padesátých let, špinavě blondaté husté vlasy nosí v rozčuchaném stylu a pochází z Grötlingbo. Ve volnu chodí na lekce pole dance. Dokonce se připravuje na listopadové mistrovství Švédska.

Když jsem Rickyho zaměstnala a on mi vyprávěl o svých aktivitách ve volném čase, myslela jsem si, že pole dance a striptýz u tyče je totéž. Ricky se kvůli tomu tehdy dost rozčílil. Pole dance je akrobatika. Už jsem se naučila jejich slangové výrazy jako *invert*, když jste hlavou dolů, *fireman*, jednoduché zhoupnutí se s jednou nohou před tyčí a druhou nohou za tyčí, dobrý prvek na začátek šplhání, nebo *bird*, sedět jako pták s jednou nohou visící dolů. Pak znám *gemini* a *boomerang* a spoustu dalších prvků, které mi zatím vůbec nic neříkají. Ricky je na kurzu jediný kluk. Myslí si, že to je skvělé místo, kde má člověk možnost potkat se s milými slečnami. Jedním z důvodů, proč jsem ho zaměstnala, byl ten, že přemýšlí správným způsobem.

„Gunnar z Rádia Gotland potřebuje lásku,“ říkám Rickymu, jenž má stále sítko v ruce, přestože zákazník už dávno odešel. Začali jsme tomu říkat sítková rétorika. Sítkové rétoriky si můžete všimnout v politických debatách, ovšem bez sítko, kdy spojováním s nečestnými činy dochází u protivníka k vyvolání pocitu viny. V rétorice se tomu říká asociační vina. *Snažííte se na nááás šetřit. Myslííte si, že důchodci majííí jíííst kočičí konzervy.*

„*Co lidi faaakt potřebujou, je láááska,*“ zdůrazňuje Ricky a otevírá přitom sítko dokořán.

Mým životním úkolem je pomáhat lidem najít lásku. Během těch sedmi let, co mám Salon d'Amour, se mi povedlo dát dohromady nejméně šestadvacet párů, které se vzaly. Doma na pianu mám album. Přidání Gunnarovy fotky s partnerkou je úctyhodná výzva!

O Zlatanovi a smyslu života

Rickyho maminka ho vyhodila na jeho narozeniny. Zařídila mu jiný byt a poslala mu tam zásilkovou službou DHL všechny jeho věci. Ve starém bytě vyměnila zámek, hodila po něm dort a zavolala za ním „všechno nejlepší“. Pokud se člověk za pětadvacet let života nenaučí čistotě, je dost malá naděje na změnu. Moje sestra Vera mi předala seznam od jeho maminky. Jakmile jsem ho uviděla, napadlo mě, že jsem se možná s jeho zaměstnáním unáhlila.

- ▶ Čurá kolem záchodové mísy.
- ▶ Neví, jak a proč se používá toaletní štětka.
- ▶ Nikdy neutřel stůl.
- ▶ Mokrý a zpocené věci nechává pohozené na podlaze, kde na ně kočka vzteky načurá.
- ▶ Stravuje se koupěnou pizzou a zásadně ve svém pokoji u počítače. Nádobí, kartony od pizzy a PET láhve nechává tam, kde je odložil. Nechápe, kde se v jeho pokoji vzala plíseň.
- ▶ Žije doma, aby ušetřil peníze na svoji zábavu.
- ▶ Nikdy se ani nedotkl vysavače, myčky nebo pračky.
- ▶ Pije mléko rovnou z krabice.
- ▶ Umí uvařit jenom párek Stroganoff, který se naučil na pracovkách v sedmé třídě.

Mým úkolem je zasvětit Rickyho do mystéria dospěláckého života. Jako malý kluk rád mamince pomáhal uklízet a bavilo ho vozit se na vysavači. Časem ho to bavit přestalo. Možná jediné dobře. Jak už bylo řečeno, v jeho výchově chybí dost zásadních věcí. Poslední tři neděle Ricky chodil ke mně domů, aby se naučil uvařit něco pořádného k jídlu. Cesta ke spolupráci byla mírně trnitá. Zpočátku jsme se nevyhnuli konfliktům.

„Párek Stroganoff mi chutná,“ vysvětloval Ricky, když už třetí den po sobě jedl to samé. Právě ho opustila jeho poslední známost.

„No, Ricky, když si slečnu pozveš poprvé, tak to možná zafunguje, podruhé už pochybuju a potřetí je ohříváný Stroganoff naprostá katastrofa. Chápu, že to ty holky vzdají. Pokud se tváříš jako šéfkuchař, musíš být mnohem líp připravený. S tím ti mohu pomoci.“

Snažím se připravit si jídlo na celý nadcházející týden. Přijde mi fajn mít už uvařeno, když večer přijdu z práce, protože si často nosím práci domů. Nemluvím o stříhání, ale o práci sňatkové makléřky. Občas je třeba trochu víc snahy, případně monitorování budoucích partnerů.

První dva týdny, co u mě Ricky pracoval, si nakoupil k jídlu samé prasárny a po mém dietním jídle pokukoval dost podezřívavě.

„Cottage sýr je pěkná kravina,“ prohlásil naprosto vážně hned první den.

„Tobě se to mluví, když jsi hubený jako koza s alergií na trávu. Časem sám uvidíš, jak se ti změní postava,

až budeš mít padesátku na krku a nebudeš zvládat se hýbat tolik jako dřív. Lidské tělo je už odedávna nastavené tak, že se přizpůsobuje podle dostupnosti zdrojů potravy. V době kamenné bych asi umřela hladu, kdybych si musela svoje králíčky lovit sama. Problém je, že přizpůsobení se nadbytku se děje s odstupem. Nejdřív asi až za tisíc let začne tělo chápat, že si nemusí ukládat na horší časy.“

„Za tisíc let budeš pěkná vykopávka. Jen přiznej, že to vůbec není dobrý,“ pronesl drsně se skeptickým pohledem na můj cottage sýr a fazolový salát.

„Přiznej, že toužíš po pořádném jídle pěkně na másle nebo se smetánkou, třeba po šťavnatým steaku s bernskou omáčkou.“

Po několika týdnech rozprav o jídle a smyslu života jsme se shodli, že to spolu souvisí. Tedy jídlo a smysl života. Na základě toho jsme vytvořili vlastní, stejně tak příjemný jako jednoduchý, model talíře. Polovina talíře zeleniny a na zbylé polovině cokoliv, co člověku chutná. Každou další neděli spolu budeme vařit, plánovat strategie na další týden a poslouchat rádio.

Gunnar má v Rádiu Gotland vlastní diskusní pořad s názvem *To a ono*. Snaží se jít s dobou a vyzdvihnout témata bez orientace na pohlaví. Program má dost malou sledovanost a párkrát se pro neúčast posluchačů musel i zrušit. Zdráhající se účastníci nechtěli, aby někdo pochyboval o jejich příslušnosti k tomu či onomu pohlaví. Pořad se vysílá každou neděli a člověk se vždy dozví nějakou zajímavost.

Předmětem hovoru při nedělním vaření s Rickym není nic jiného než Gunnarova potřeba lásky. Já si přeji věřit, že každý člověk má na světě svůj protějšek. Žádné beznadějně případy neexistují.

Naopak Ricky je skeptický: „A kdo by jako vydržel to jeho věčný kňourání? Vždyť je horší než moje máma, když v pondělí na oficiálním vydání knihy vychlastala všechen šampus, co tam měli.“

„Dost možná, ale láska může člověka změnit. Vím o tom své. Trocha uznání může dát vykvést netušeným vlastnostem. Gunnarovo skuhrání je pouhým voláním o pomoc: *Všimněte si mě, jinak zahynu*. Jeho trpitelská metoda někdy asi fungovala, jinak by s ní pravděpodobně nepokračoval. Zkus v něm uvidět dítě. Třeba si v dětství všechno vyvztekal. Možná byl schopný si v obchodě vyvztekat zmrzlinu, vyřvat si, aby nemusel dělat domácí úkoly. A co já vím, třeba si vydupal i lepší kapesné. Problém nastal, když zjistil, že si nemůže vyvztekat vztah.“

Živě si ho dokážu představit – malý prcek s velkými brýlemi, pršáčkem a malinkýma urvanýma očičkami. Hlavu držel Gunnar vždy mírně sklopenou a nakřivo, jako by pro jeho útlý krk byla příliš těžká.

„Možná k sobě potřebuje někoho, kdo je nepořádný – ale zároveň vděčný, když po něm někdo uklidí,“ navrhuji, zatímco k nedělní večeři loupu brambory a Ricky připravuje mleté skopové na karbanátky. Jako dezert bude šafránový koláč se šlehačkou a ostružinovým džemem.

Srdečně se zasměje: „Někoho horšího než mě? Tak to by Gunnar fakt nedal. Na takovej úklid by si musel pozvat úklidovou firmu s vapkou. To ne, spíš bude lepší menší čuně, který nadělá jenom trošku. To by snad zabralo i jako trénink na tu jeho fobii. Když jednou Gunnar zvládne drobek na kuchyňský lince, tak možná druhej den zvládne flek. Pak se mu může ukázat fotka hodně zadělaný linky, na kterou by koukal tak dlouho, dokud by nezačal ječet. No a pak by se jednoduše jenom prodlužoval čas expozice, dokud by nebyl schopnej zvládnout skutečnou špínu a dokázal by se protáhnout bahništěma a hnojištěma skutečného života. Postupně by se vypracoval.“

Ricky zahloubaně zírá na prskající sádlo z pánve, na níž se k naprosté dokonalosti smaží karbanátky. Předstírá, že fotografuje linku před Gunnarovým tréninkem zlepšujícím jeho fobii.

„No, ale jak najdeme partnerku, která je jen trochu nepořádná?“

„Na to se vykašli. Mám lepší nápad – spárujem ho s nějakou perfekcionistkou, která je ještě větší pedant než on sám. S takovou tou, co po něm přijde k lince a řekne...“

Ricky otvírá první šuplík a vytahuje sítko. Netuším, jak věděl, že svoji oblíbenou hračku najde zrovna tam. Někdy musel moje šuplíky potají projít. „Perfekcionistku, která řekne: *Jenom jááá tu utírááám musí bobky, jenom jááá vidím ty bobky pod lupou.*“

„Fajn, tak to uděláme takhle. Perfekcionistku,“ pomyslím si, „ale musí tam být víc než to. Gunnarovi se

líbí oplácané blondýny. Kdyby zákazníci tušili, kolik informací vyzískáme z toho, co čtou, už by se časopisů u nás ani nedotkli.“

„Nebo jak rychle v nich listují. To taky leccos napoví.“ Ricky se otočí ke kuchyňské lince a něco tam pokradmu dělá. „Co čte Gunnar?“ zeptá se zastřeným hlasem a s nadutými tvářemi.

Zamyslím se a snažím se vybavit si, co si většinou ze štosu časopisů vybírá. „Prohlíží si obrázky blond plnoštíhlých dam, ale nečte si o nich. Čte jenom sport a hlavně každíčkou řádku o Zlatanu Ibrahimoviči.“

„Tak tomu říkám životní postoj,“ pronese Ricky a snaží se přitom zakrýt tvář nacpanou karbanátkem. „Ve Švédsku máme v současnosti tři hlavní náboženství: facebookové závisláky, vyznavače burzy cenných papírů a uctíváče Zlatana. Kolik známe blondatých perfekcionistek, co by zvládly být na druhém místě, když by byl Gunnar ponořený do svého náboženství? Oba musí dávat přednost tomu samému anebo by stačilo, že ona by měla svoje náboženství a vysedávala u Facebooku?“

„Já teda sleduju Facebook. A kdy se stal trh s akcemi náboženstvím?“ vyzvídám.

„To je náboženství na vzestupu. Před pár lety vůbec nebyly akcie v našem povědomí. Teď během hlavních zpráv nepřetržitě běží v dolní části obrazovky. Ve svaťých záznamech z burzy si může každý přechíst, jestli je mu peněžní Bůh nakloněn nebo se zlobí. Náboženství nenápadně infiltruje řeč. Ovlivňuje tě, aniž si to

uvědomíš. Někdo dodá nápad, který někdo jiný koupí, investuje do něj a mluvíme o win-win situaci. What's in it for you? Jo, život je obchod.“

Usedáme ke stolu a nahlas přemýšlíme o nových náboženstvích, zatímco v troubě zlátnou pirohy a na pánvi bublá maso. Do oběda jsme toho zvládli dost.

„Z našich zákazníků mě nenapadá vůbec nikdo, kdo by se ke Gunnarovi hodil,“ nechá se slyšet Ricky a máčí karbanátek ve smetanové omáčce. Zeleninu mu musím připomenout: „Půlka talíře zeleniny, Ricky! Na tom jsme se dohodli.“

„Musíme přitáhnout nové zákazníky,“ mumlá s plnou pusou, „ale odkud?“

Přemýšlím nahlas: „Teď je nejvhodnější doba. Je jaro, sluníčko všechny rozehřívá, lidi chtějí změnu a něco nového. Klasické příklady jarního chování jsou, že lidi začnou chodit běhat do lesa nebo na nordic walking venku s holemi, myjí auta, začnou chodit do posilovny, nakupují nové oblečení a jdou ke kadeřníkovi...“

„... a zamilují se. Máš pravdu. Je čas námluv. Samci vyjíždějí s naleštěnými karavany, aby si do své budky na kolečkách našli samičku. To znám. Tohle fakt znám,“ chytí se za rozkrok, „taky na mě jde jaro.“

A vtom mě to napadne! „Já vím, kde najít Gunnarovi oplácanou ženskou. No jasně! Zvládneš být zítra dopoledne v salonu sám? Tak do jedenácti?“ zeptám se a zvednu pohled na Rickyho obočí, zrovna když se cpe, aniž by se ještě dotkl zeleniny. Pak prohlásí,

že už je úplně plný, že zeleninu už nezvládne. Dojde mi, že také budeme muset zapracovat na Rickyho impulzivnosti a potřebě okamžitého uspokojení jeho potřeb.

Pokus o lov v Nutriční poradenské společnosti

Ricky má naprostou pravdu. Když je jaro ve vzduchu, touží se člověk zamilovat. Navracející se světlo a teplo dělá v těle něco s hormony. Zvučné odkapávání tajícího sněhu, zurčící kanály v ulicích, tulipány všech možných barev v kyblících před květinářstvím a zlatý déšť – všechno tohle plodí touhu, přemýšlím cestou do Nutriční poradenské společnosti, sídlící před Východní branou.

Včera večer jsem se přihlásila přes internet. Na pondělní skupině bylo ještě místo. Vytiskla jsem si kupóny na padesátiprocentní slevu na stříhání pro dámy. Smyslem je samozřejmě lovení zákaznic do salonu v naději, že najdeme perkfekcionista boubelatou blondýnku pro Gunnara z Rádia Gotland. Takové množství boubelatých žen nenajdete jinde než u dietního poradce. *Vaše ztráta je pro nás přínosem.* A protože Ricky je směšně vychrtlý, je bez diskuse úkol na mně.

Než vejdu, upozoruji ve výkladu svůj odraz. Nejvíce se mi na mně líbí husté tmavohnědé vlasy. Nosím je dlouhé, i když většina zákaznic v mém věku si je nechává stříhat po ramena v očekávání návalů z přechodu. Ráda střídám různé účesy, proto si nechávám vlasy dlouhé. Do práce nosím culík, volný drdol nebo zapletený cop, ale když mám volno, ráda si nechávám vlasy rozpuštěné.

Zeptáte-li se žen v mém věku na pět věcí, se kterými jsou na sobě spokojené, většina nepřijde ani na jednu. Letos na podzim jsem se zúčastnila přednášky o sebedůvěře a s trochou cviku jsem přišla na dvě věci: na moje vlasy a oči. Věci, které se vám na sobě nelíbí, vás napadnou hned. Třeba velké břicho. A pak taky závidím všem s útlými kotníky, ty moje jsou jako dráty do betonu. Ale i přesto je někdo líbal, v dávné a šťastné době...

Při vstupu do budovy jsem požádána, abych se zula, což respektuji. Na podlaze zůstanou po nohách mokré tápoty. Do mých oblíbených, už mírně ochozených bot podrážkou prosákla voda. Už dlouho jsem si nemohla dovolit koupit něco nového. Byla by hrůza, kdyby si někdo myslel, že se mi potí nohy. Na umělé podlahové krytině jsou zřetelně vidět otisky všech prstů.

Cestou na váhu se snažím smazat mokré stopy tak, že šourám nohy po zemi, ale místo otisků za sebou zanechávám šnečí stopu.

*Po stopách otců v budoucí vítězství*¹, napadne mě, abych si dodala odvahy před schůzkou s dietním poradcem. Vzhledem ke svému vzhledu se cítím dost provinile.

V řadě na vážení přede mnou stojí shrbená žena s nohama trochu do x v cyklistické helmě. Nepřetržitě tlachá se svojí kamarádkou. Tady by Rickymu se sítkem upadla ruka. Mluví totiž při nádechu i při

¹ Motto běhu Vasaloppet

výdechu. Tvrdí, že helmu měla na sobě při svém prvním vážení u dietního poradce v roce 1997 v Arviku, takže ji musí mít na každém vážení. Musí to přece být správně.

Po zápisu a zaplacení nenápadně pokukuji zaplněným sálem po ostatních ženách. Až na jednoho muže přišly do skupiny výhradně ženy. Muž sedí schovaný dál za mnou v zadním rohu místnosti a má takový kastrovaný výraz. Nejraději by tu nebyl, nechce, aby byla jakákoli část jeho těla redukována, ne-li odebrána. Pravděpodobně sem nepřišel z vlastní iniciativy. Můj šestý smysl říká, že byl přinucen. Polovina žen jsou obtlouklé blondýny. Stačí jenom zjistit, jestli nějaká z nich není svobodná a perfekcionistka.

„Všechny vás vítám. Jmenuji se Majvor. Kolik z vás už tu někdy bylo?“ ptá se nutriční poradkyně. Příkladně štíhlá žena s krátkými světlými rozevlátými vlasy v šatech jak vystřižených z muzikálového filmu *Za zvuků hudby*. Žena sedící vedle mě mi šeptá, že Majvor je z pevniny, čerstvě rozvedená, zadlužená až po uši a pracuje také jako suplující učitelka na farnosti Höggrän.

Přihlásí se všichni kromě mě. Jsem v Nutriční poradenské společnosti poprvé a říkám si, jestli používají opravdu spolehlivé metody, když žádný ze zákazníků jaksi nebyl vyléčen. Nebo nejde ani tak o hubnutí, ale spíše o scházení se jako v jakémkoli jiném spolku? Podmínkou členství je nadváha.

„Jaký jste měli týden?“ usmívá se povzbudivě Majvor, zatímco se nepatrně zhoupne na špičky. Sofistikovaný

způsob, jak spálit kalorie. „Někdo, kdo chce začít s přiznáním svých hříchů?“ Z jejího dialektu poznám, že pochází z Östergötlandu.

Sál rozezní tlumený šum. Vypadá to, že většina účastnic má špatné svědomí. Majvořin úsměv se stává téměř nuceným: „Někdo, kdo se chce podělit?“

Dokonce i dáma v cyklistické helmě mlčí. Téměř všichni se dívají do země a neklidně se kroutí.

„Tak necháme promluvit váhu. Mohlo to jít lépe, ale my se nevzdáme. Budeme bojovat dál. Nebo ne?“ pronese elegantně. „Kdo z vás nám může dát tip, jak kontrolovat pocit hladu a neupadnout v pokušení?“

Majvor stojí vzpřímeně jako voják. Úsměv na tváři ztuhl v masku s pevným skousnutím a já se začínám obávat, že si za chvíli začne kousat už tak okousané nehty.

Poslušně se přihlásí bledá blondýna s natupírovanými vlasy, ve velkém modrém roláku a kozačkách na podpatcích. K mé radosti si všimnu, že nemá snubní ani zásnubní prstýnek. To sice nemusí nutně znamenat, že není zadaná, ale do hledání partnerky pro Gunnara to vnáší naději.

Majvor se znatelně ulevilo: „Åsa. Tak povídejte.“

„V kabelce nosím sáček s mrkví. Nakrájím je na šest centimetrů dlouhé tyčinky, aby se vešly do vnitřní kapsy. Ty pak chroupu, abych neměla hlad mezi hlavními jídly,“ svěruje se Åsa a z otevřené tašky vytahuje sáček s precizně nakrájenými mrkvemi. Cítím zase o kousek více naděje.

„Děkuji. Někdo s dalším nápadem?“

Hlásí se Cyklistická helma. Majvor se ji snaží ignorovat a otočí se od nás k sedícím na pravé straně sálu. Cyklistická helma dychtivě kmitá zvednutou rukou. Jelikož pravá strana sálu nereaguje, Majvor neochotně gestikuluje, že smí odpovědět.

„Tak třeba můžeme jíst mrkev,“ pronese nadšeně.

„To jsme právě řekli,“ protne ji Majvor jedovatým pohledem, zatímco má na rtech trochu děsivý úsměv, „co víc lze dělat proti hladu mezi hlavními jídly?“

„Pít vodu,“ navrhuje žena vedle mě, „nebo kafe.“ Souhlasně kýveme hlavou. Vypadá mile, ale pro Gunnara je moc stará.

„Další návrhy?“ Majvor je zpět ve své roli srdečné vedoucí skupiny. Jen trénované oko zachytí její podrážděnost. Její příliš trhavé pohyby, moc široký úsměv a především tlačení palců proti sobě, takže křačkové nehty o sebe zlostně cvakají.

„Můžeme pít kafe,“ ozve se bez vyzvání Cyklistická helma, „nebo vodu...,“ pokračuje s nadšením ze správné odpovědi u výsledku.

Majvor zavře oči a zadrží dech, zatímco střídavě spíná a povoluje ruce. „Naprosto správně, obě věci jsme právě zmínili.“

Cyklistická helma si plácne s kamarádkou. Jde to skvěle. Tři správné odpovědi ze tří možností není špatné skóre ani s trochou nápoje. „Taky můžeme nechat v sáčku na sluníčku kvasit ančovičky, to pak jdete líp na velkou. O kolik víc kalorií pak můžeme sníst? Budou to kalorie za celý den, nebo jenom za ty ančovičky?“

Všichni se otočí, aby se podívali, kdo je schopný ze sebe vypustit takové donebevolající hovadiny. Nikdo nesouhlasí s argumentem o ančovičkách. Nikdo. Za povzbuzování Cyklistické helmy k dalším praštěným komentářům je trest smrti. Člověk nemusí být nijak zvlášť chytrý, aby to pochopil.

Cyklistická helma přesto pokračuje: „A kolik kalorií je šunka z konzervy? Slíbila jsem sousedovi, že se na to zeptám. Jeho pes totiž tak strašně ztloustnul, že když se jde vyvenčit, táhne břicho po schodech. A taky bych chtěla vědět, jestli ananas spaluje všechny svoje kalorie, když ho jíte se šlupkou. Můj soused to totiž tvrdí.“

V tu chvíli mám pocit, že jsem Majvor odsoudila příliš rychle. Tohle se totiž pravděpodobně dělo schůzi za schůzí. Tak jako kapání vody dokáže udělat díru do kamene, vykecala Cyklistická helma díru do přednášející. Možná Majvor stalkuje už několik let. Sedí před dveřmi jejího bytu s kvasícími konzervami ančoviček. Kdo ví! Proto mě to, co se následně stane, nepřekvapí tolik, jak by mě to překvapilo za normálních okolností.

Majvor se přestává kontrolovat... ale naprosto. „Odejdi! Jdi odtud, prosím tě, pryč nebo tě odsud odveču za ty tvoje dvojité brady!“ čapne oněmělou Cyklistickou helmu za tvář a násilím ji vyžene ven. „Jsou tu i jiné hubnoucí skupiny. Proč, proboha, proč, ksakru, musíš být právě v té mojí?“ Dveře se s bouchnutím zavřou. Sedíme jako zkamenělí. Teď se může stát naprosto cokoliv – a to se taky stane.

Majvor se rychlými kroky vrátí dovnitř. Věnuje nám vynucený úsměv. Cuká jí oko. Drsným hlasem s přehnanou artikulací začne zpívat. Zmateně se podíváme jeden na druhého a pak se raději díváme do země.

„Čím více jsme spolu, spolu, spolu. Čím více jsme spolu, tím více zhubneme.“

Civí na nás zoufalým pohledem. „Tak šup, všichni zpívejte! Protože *mi přátelé jsou i tví a tví přátelé jsou i mí*. Čím více jsme spolu, tím více zhubneme.“

Zaručeně je to pokus o zlehčení atmosféry po tom, co se stalo, ale nás to spíše děsí a já si nemohu nevzpomenout na to, jak ministryně Birgit Friggebo navrhla písničku *We shall overcome* jako sborovou píseň, aniž by tušila okolnosti pravděpodobného rozpadu Lido-vého domu v Rinkeby.

Jeden po druhém se trousíme domů. Naštěstí se mi podaří rozdat slevové kupóny několika málo účast-nícím, mezi nimiž je i Åsa, a prohodit s ní pár slov o unikátních barvách na vlasy, které náš salon nabízí, pokud se chce člověk stát blondýnkou. Není totiž moc blondatá, což mi dojde, až když si všimnu tmavých odrostů.

Mít odvahu neuspět

Nejdůležitějším předpokladem úspěchu, nehledě na to, v jaké oblasti chcete uspět, je odvaha neuspět. Hned se k tomu vrátím.

Slunným pondělním dopolednem s čerstvým mořským vzduchem se vracím z Nutriční poradenské společnosti kolem kavárny Café Siesta. Abych byla upřímná, nejdu úplně tak kolem, jako spíš hledám za výlohou pařížské vdolky, úžasně čerstvoučké s vanilkovou náplní. A zrovna je mají. Nikde nedostanete takovou chuť na sladké jako na setkání s nutričním poradcem.

Gunnar Wallén sedí na svém obvyklém místě u okna zabalený do kabátu ve vojensky zelené barvě. I když sedí uvnitř, kšiltovku nechává na hlavě. V leteckých brýlích s velkými obroučkami vypadá jako kreslený a dost smutný mravenec. Posune šálek s kávou a ukousne kousíček mandlového koláče, zatímco nepřítomně sleduje procházející jasně oblečené lidi. Vypadá osaměle, a tak se k němu vydám, abych řekla něco povzbuzujícího o jeho včerejším programu.

„Včera jsem poslouchala váš pořad. Byl moc fajn!“

Gunnar pracně zvedne svou těžkou hlavu a útrpně na mě pohlédne. „Moc fajn?“ vyhrkne protivně. „Fajn?! Jako kritický žurnalista nechci dělat program, který je

fajn. Chci program se sociálně-realistickou syrovostí, o boji obyčejného člověka proti přesile hnijící zkorumpované společnosti.“

Na otázku, zda si smím přisednout, se ozve jen ledabylé odfrknutí, jako kdyby mu bylo úplně jedno, jestli se posadím nebo odejdu. „Řekněme, že byste měl úplně volné ruce, Gunnare,“ lákám ho, „neomezené zdroje, o čem byste nejradši udělal program?“ Zeptat se lidí na jejich sny je neklamně účinný trik.

Gunnarův obličej se úplně změní. V jeho vyhaslém pohledu se znovu objeví jiskra, držení těla se rázem vyrovná, a jak přemýšlí, v koutku se mu objeví náznak úsměvu. „Daňoví a jiní podvodníci. Chtěl bych odhalit všechny opravdové šejdíře. Ty, co na povrchu vypadají slušně, ale ve skutečnosti tajně ukrajují z peněz potřebným.“

Můj pařížský vdolek přinesou na talířku společně s roládou a tvarohovým šátečkem. Denní světlo odhaluje, že se Gunnar už několik dní neholil. Použil jen obvyklý deodorant Old Spice, který používá odjakživa. Ke Gunnarovi jaro ještě nedorazilo. Vládne mu snad permafrost. Než bude vůbec přístupný nějakému románku, musí se napřed probrat ze zimního spánku a ucítit v sobě jaro.

„Takže podvodníci. Představte si, že by se vám zadarilo a dostal jste nějakou velkou rybu,“ vytahuji diář. „Jen tak mimochodem, chtěla bych na vás vyzkoušet nový účes. Zadarmo, samozřejmě.“

„Safra, já jsem se ale přece stříhal nedávno!“

„Já vím, Gunnare. Ale je to grátis,“ snažím se ho zhypnotizovat pohledem a tónem hlasu. „Náhodou tu mám s sebou diář a také máme zrovna tento týden skvělou nabídku. Zamluvte si deset stříhání a každé druhé stříhání máte úplně zdarma. Stačí si zarezerovat všechny termíny už teď. Co říkáte? Ušetří vám to čas, který byste strávil čekáním na telefonu při objednávání.“

To jsem samozřejmě trochu přestřelila. Ale poptávka vytváří ještě větší poptávku a nějak ho zaháčkovat musím.

„To vám jde byznys tak špatně, že jste začali s terénní prací? Myslím tím, že přece zase až takový poradník nemáte, Angeliko. Ale dobrá, proč vlastně ne.“

Spokojená se svou strategií získávání předobjednaných zákazníků procházím ulicí Adelskatan směrem k Východní bráně, a když vcházím do dveří salonu, volá Åsa s mrkvemi, aby se objednala. „Strpení, prosím,“ odpovídám a mrknu na Rickyho. Tohle šlo jako po másle.

„Stříh, ano,“ opakuji s perem mezi zuby, „samozřejmě, mohla byste zítra v půl šesté?“ Jakmile položím sluchátko, neubráním se a na čerstvě nablýskané podlaze vystřihnu piruetu. Povedlo se mi objednat Gunnara a Åsu na stejný čas. Teď se budou dít věci.

Ricky odhlédne od zákazníka, kterého právě stříhá. Je to můj soused. Starší pán a bývalý generál, který nosil stejný účes od roku 1900, ale najednou chce něco

mladistvého, nejlépe nagelovaný rozcuch ve stylu chlapců z hudební soutěže Melodifestivalen. Podle našeho odhadu patří do kategorie B-nula, a co víme, tak žádnou společnost nehledá. Generál se někde doslechl, že pro povzbuzení růstu vlasů je dobré je prostříhat. Ricky se ho snaží přesvědčit, že potřebuje každý vlas, aby vůbec nějaký účes měl. Já mám naopak pocit, že povzbudit by potřebovalo něco úplně jiného. Na starého pána také leze jaro.

Dokázala jsem to, gestikuluji do zrcadla Rickymu. Co jako? dělá grimasy Generálovi za zády.

Rande pro Gunnara! A radostí udělám další piruetu. V ten samý moment oknem zahlédnu, jak venku na chodníku parkuje Cyklistická helma svoje kolo. Je na cestě do salonu. V závěsu za sebou má psa. Pravděpodobně sousedovic tlustého jezevčíka, kterého vezla v košíku na kole. Ten se sotva zvládne přetáhnout přes práh, aby se rozplácl na podlaze, s nohama roztaženými do všech stran, jako předložka z tygří kůže.

„Starám se o sousedovo Trullíka,“ říká a přetahuje si přes hlavu žmolkatý svetr Helly Hansen. „Soused se potřeboval vyspat. Vstávat v noci a vařit psovi je pěkná otrava.“

„Tak proč to dělá?“ neodpustím si. Podle mě je takové překrmování týráním zvířat.

„Trulle je zvyklej, že dostane teplou večeři ve dvě ráno, jinak se nudí a začne v předsíni cupovat boty. Při výcviku je důležitá důslednost a pak taky musí člověk ukázat, kdo je vůdce smečky,“ povídá monotónně a bez vyzvání se